

Kapitola první

Rada duchovního správce – Otcovo naučení týkající se sňatku – Co píše moudré knihy – Chovanec blízkého ústavu a co zapříčinilo jeho tamní pobyt – Žádost o ruku – Sandřina řádně strukturovaná odpověď – Jediná příležitost k pití šampaňského – Souhlasím – Matčino stručné naučení – Poslední varování

Kdysi dávno jsem se seznámil s duchovním správcem, který všem svým ovečkám v rámci svatebních ohlášek vždy radil, aby se na to vykašlaly. Jenže už před drahnou dobou vymizel z mého zorného pole, takže jsem se před tím, než jsem Sandru požádal o ruku, s nikým neradil, vyjma matky, pochopitelně. Co by mi na mé rozhodnutí řekl otec, bylo mi jasné předem.

„Milý synu,“ pravil by se svým nenapodobitelným sarkastickým, až cynickým úsměvem v koutcích úst, „nic není statisticky lépe dokázáno, než že za všechny manželské krize mohou jen a jedině svatby. Všechny ženy se totiž domnívají, že chlap se po svatbě změní jejich přičiněním k lepšímu, ale on se pochopitelně nezmění. Kdežto chlapi se naopak domnívají, že se jejich nastávající po svatbě nezmění, ale ona se změní. Pochopitelně k horšímu. Nicméně máš-li opravdu neovladatelnou potřebu vlézt do chomoutu manželského, je zbytečné ti radit. Ostatně, také jsem ti v raném dětství neradil, abys nesahal na rozpálenou krbovou mřížku. Rozhodně však poté nepáchej sebevraždu, to činí jen slaboši. Skuteční gentlemani vydrží až do smrti hrdinně trpět.“

Před nedlouhým časem jsem se ovšem v jakési moudré knize dočetl, že pro poklidného muže s vytříbeným vku-

sem se nehodí žena, která dává přednost míchaným nápojům před mineralogií a která raději stráví půlku noci v nočním klubu než odpoledne v muzeu.

Zřejmě bych tedy měl, dle této poučné četby, připravit zkoušku „ginem a mlékem“, tedy donést Sandře dvě sklenice s těmito tekutinami se slovy „Dovolil jsem si připravit ti malé občerstvení“ a sledovat, po které sklenici instinktivně sáhne. Protože však vím, že by opovrhla oběma a dožadovala by se sklenky vína se slovy, že jen se sklenkou vína v ruce je život trvale krásný, neměla by taková zkouška pochopitelně žádný smysl.

Také jsem se v té knize dočetl, že muž, který se před spaním rád začte kupříkladu do obsažného díla profesora doktora Wilhelma Eisenreicha *O poměru subatomárních částic k antichimairickým hypermultikonglomerátům*, by si neměl brát naivní mladou husičku, která je přesvědčena o tom, že známou větu „Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem“ pronesl Napoleon Bonaparte v okamžiku, kdy triumfoval v bitvě u Waterloo nad jízdou Alexandra Velikého. Také v tomto případě jde ovšem o radu nadmíru zbytečnou, neboť je mi zcela jasné, že kdybych se Sandry zeptal, kdo tuto větu pronesl, dostalo by se mi okamžité krátké přednášky o tom, kterak se z překladu Caesarových slov „veni, vidi, vici“ užitých v dopisu senátu po jeho rychlém vítězství nad Farnakěšem II. Pontským v bitvě u Zely roku 47 před Kristem zcela vytratila krása aliterace.

Jedno kritérium je ovšem nasnadě. Každý muž, může-li si vybrat, by měl dát přednost ženě, před kterou se nepla-

ší koně, ač láska bývá slepá, jak se lze snadno přesvědčit prostým porozhlédnutím se kolem sebe. Zním například jednoho chovance nedalekého ústavu pro duševně choré, který dospěl k trvalému pobytu v tomto bohulibém zařízení jen a jedině proto, že si vzal za ženu malířku. To by samo o sobě jistě nemusela být pohroma, pokud by šlo o malířku romantických krajin, malebných zátiší či roztomilých dítek. Jeho žena však, pokud chtěla namalovat mírumilovnou krávu pasoucí se na horské louce, nespokojila se s „kolorovanou fotografií“, jak nazývala většinu obrazů svých současníků, ale snažila se, dle vlastních slov, „promalovat se ke dřeni rytmické podstaty polymorfního kravského ega“.

Ponechal jsem tedy vše osudu a jednoho rána poklekl před Sandrou ve skleníku se slovy: „Spanilomyslná slečno, opovažuji se domnívat, že vám nemohly zůstat zcela utajeny mé hluboké city, které k vám již delší dobu chovám. Dovolte mi proto, drahá slečno... smím vám říkat Sandro? – abych vás směl poprosit, byste ukončila mou tolik trapnou nejistotu a učinila ze mne toho nejšťastnějšího člověka na Zemi –, ba v celém vesmíru, a to tím, že mi neodepřete tu nevýslovnou čest a neodmítnete moji poníženou žádost o vaši spanilomyslnou ruku.“

Udělal jsem dramatickou pauzu a schválně tím největším tónem pokračoval:

„Jinak řečeno, chceš se stát podílníkem mých radostí, strastí a bankovního konta? Navíc v naší rodině není nikdo, kdo by trpěl psychickými problémy, neboť všichni si je skvěle užíváme.“

Poté, co Sandra zašeptala dramaticky rozechvělým hlasem téměř neslyšně „ano“, jsme se oba rozchechtali a Sandra pravila:

„Tak na to je třeba se napít,“ a vedla mne za ruku k zahradnímu domku, kde vytáhla ze skříně dvě sklenky a zamířila do spižírny pro víno. Následné bouchnutí zátky dávalo tušit, že otevřela šampaňské. S úsměvem mi podala nalitou sklenku, přitukla si se mnou a pokračovala: „Neodmítla jsem, byť je obecně známo, že v moři je ještě spousta znamenitých ryb, ač jich již mnoho bylo uloveno, ovšem jen pod podmínkou pořádné svatební hostiny bez jediného hosta, který by byl vegetariánem, držel redukční, žlučnickovou či jinou dietu nebo byl zapřísáhlým abstinentem. Na dlouhou cestu společným životem se má totiž člověk vydat řádně nasycen a napojen, a nikoliv polosytý, žíznivý a zcela střízlivý.“

Dále bych tě měla varovat, že si velmi dobře pamatuji naučení jednoho z nejslavnějších krotitelů lvů, totiž že ani od krále zvířat nelze očekávat, že bude proskakovat obručenými bez důkladné předchozí drezúry, to abys věděl, co ode mne můžeš v počátcích našeho manželství očekávat.

Na druhou stranu vím, že v životě každého muže jsou chvíle, kdy pocítí neodolatelné nutkání poveselit se ve výlučně pánské společnosti, a tomuto nutkání nemůže odolat. V takovém případě tě ovšem již předem prosím, abys po návratu nedupal po schodech s neslušným popěvkem na rtech.

And last but not least, doufám, že se mne nebudeš snažit přesvědčit, že nejlepší způsob ochrany proti molům

v kobercích je doutníkový popel, a nebudeš mne oslovovat ,ty moje malá buclatá ovečko‘.

Jak vidíš, nemám před svatbou žádné přehnané požadavky, snad jen, abys mi nikdy nemluvil do vybavení domácnosti a výběru mých klobouků a nenutil mne oblékat si před ulehnutím všelijaké krajkové nesmysly. Což ovšem neočekávám, neboť můj zvyk spát nahá je ti více než dobře znám. Jedna ovšem nikdy neví.“

Slib jsem mlčky zpečetil polibkem, a tak jsme se opět napili přívětivého šampaňského Krug, oblíbeného nápoje nejen mladého krále Jiřího VI.

„Šampaňské se má pít pouze při jedné jediné příležitosti – když je,“ pravila s úsměvem Sandra. A já, jak se na nastávajícího manžela sluší, jsem bezvýhradně souhlasil.

Matčina naučení do manželství se mi dostalo ještě toho odpoledne, když jsme za ní na chvíli zašli.

„Milý synu,“ pravila, „jak již nějakou dobu víš, dostává se ti mého požehnání, jen jedno si ovšem vyprošuji. Totiž, abys za mnou po čase nezačal chodit s tím, že neustále slyšíš hlas, který ti nařizuje, co máš dělat, a nedožadoval se rady, zda neznám nějakého exorcistu, neboť jsi zřejmě posedlý zlými duchy. Řekla bych ti totiž na to, že ses prostě jen oženil.“

Poté beze slova zmizela v otcově pracovně. Záhy se vrátila se zažloutlými novinami, otevřela je kdesi uprostřed a podala rozevřený výtisk Sandře se slovy: „Jen pro klid svědomí. Poslední varování.“

Tušil jsem, o jaké noviny jde a na které straně je otevřela. A nemýlil jsem se. I zpovzdálí jsem totiž byl schopen

přečíst titulek nad článkem s fotografií jakéhosi mumraje v osvětleném divadelním sále, který jednoznačně hlásal, že nejde o fotografii z tradičního maškarního plesu. Zněl totiž: NEUKÁZNĚNÝ MLADÍK HÁZEL LABUTÍM KOUSKY CHLEBA, ČÍMŽ NARUŠIL PŘEDSTAVENÍ LABUTÍHO JEZERA.

„Mamá!“ pravil jsem vyčítavě. „Velmi dobře víš, že za to mohl otec, který mne jednak několikrát cíleně vzal do parku, kde jsme krmili labutě, a pak mi před představením barvitě líčil, že baletky jsou tak hubené proto, že trpí hladem.“

Naštěstí se nezdálo, že by toto poslední varování vyvedlo Sandru sebenepatrněji z míry, a tak jsme se pohodlně usadili k čaji a bábovce.

